

Arrest

nr. 317 185 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. CARUSO
Parc d'Affaires Orion, Chaussée de Liège 624
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. CARUSO verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Noord-Macedonische nationaliteit te hebben en van Albanese afkomst te zijn. U bent geboren op (...) 1989 en woonde uw hele leven in Cerkez – Kumanovo. Uw ouders zijn overleden. U hebt drie broers. F. (...) (O.V. (...)) is woonachtig in België, N. (...) woont Zwitserland en I. (...) (O.V. (...)) in Kumanovo. Op (...) mei 2022 bent u religieus gehuwd met A. F. (...) (O.V. (...)) met wie u sedert 2009 een relatie hebt. Samen hebben jullie een zoon A. (...), geboren in België op (...) 2023.

In 2011 werd u door de Noord-Macedonische autoriteiten gearresteerd en in hechtenis genomen. Er werd tevens een huiszoeking bij u uitgevoerd. Men verdacht u ervan betrokken te zijn bij de (roof)moord op B. P. (...). In 2013 werd u door de rechtbank van eerste aanleg in Kumanovo veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf, dit onterecht wegens uw etnisch Albanese afkomst. U ging in beroep doch daar bevestigde men uw veroordeling. Nadat u zo'n negen jaar van uw straf had uitgezeten in de Idrizov-gevangenis, werd u

penitentiair verlot toegestaan waardoor u af en toe voor een korte tijd de gevangenis kon verlaten. In deze gevangenis werd ook R. Q. (...) vastgehouden. Hij was een etnische Albanees, die net als u onterecht was veroordeeld. Wanneer Q. (...) (d.d. 27 januari 2022) in onduidelijke omstandigheden de dood vond, voelde u zich ook bedreigd. De voorlaatste keer dat u in verlot uit de gevangenis was, werd u telefonisch gecontacteerd door uw neef wanneer u samen met uw echtgenote onderweg was naar uw ouderlijk huis. U vernam dat er meerdere zwarte wagens zonder kentekenplaat in de buurt rondreden. Wie dit waren, weet u niet, maar mogelijks zijn het verwanten van P. (...) uit op wraak. De daarop volgende keer dat u in mei 2022 penitentiair verlot kreeg, besloot u niet meer terug te keren naar de gevangenis. U verlot Noord-Macedonië en met een vals Kroatisch paspoort reisde u via Servië en Hongarije naar Tsjechië. Vanuit Tsjechië wilde u verder reizen via Duitsland doch aan de grens werd u door de Duitse autoriteiten staande gehouden omwille van het valse paspoort. U werd gerepatrieerd naar Tsjechië waar u een verlot om internationale bescherming indiende (registratie op 8 juni 2022), waarna u er vier maanden in een gesloten centrum en enkele dagen in een open centrum verbleef. Ondertussen had ook uw echtgenote Noord-Macedonië verlaten in september 2022 en was zij naar Tsjechië afgereisd. Zonder de beslissing van uw verlot om internationale bescherming af te wachten, hebben jullie op 20 november 2022 Tsjechië verlaten en zijn jullie naar België gekomen.

Op 28 november 2022 diende u een verlot om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest u hetzelfde lot te zullen ondergaan als Q. (...) en vermoord te worden door onbekenden. Uw echtgenote diende gelijktijdig een verlot om internationale bescherming in. Ook zij vreest dat onbekenden haar en jullie zoon iets zullen aandoen om zo u te raken.

Ter staving van uw verlot om internationale bescherming legt u een origineel Tsjechisch identiteitsdocument voor met geldigheid van 27/09/2022 tot 2/01/2023 hetgeen u kreeg naar aanleiding van uw verlot om internationale bescherming aldaar. Voorts maakt u een afgestempeld afschrift over van het vonnis, uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg in Kumanovo d.d. 29 januari 2013, waarin u veroordeeld werd tot twintig jaar gevangenisstraf wegens uw betrokkenheid bij de moord op P. (...). Tot slot overhandigt u een document waarin staat aangegeven welke documenten men hier in België van u verwacht teneinde uw in België geboren zoon te erkennen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Noord-Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verlot.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u van internationale bescherming uitgesloten moet worden.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: [...] b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; [...]". Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

U verklaarde namelijk dat u in Noord-Macedonië werd veroordeeld, zij het naar eigen zeggen onterecht, vanwege uw deelname aan een gewapende overval met moord (Notities van het persoonlijk onderhoud van L. V. (...), d.d. april 2024 (hierna CGVS V. (...)), p. 7). U maakte ter staving van uw verlot een afschrift van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovo over (CGVS V. (...), p. 7). Uit dit vonnis blijkt dat u op 29 januari 2013 in eerste aanleg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig jaar overeenkomstig artikel 123, lid 2, punt 4 (moord) en artikel 22 (mededader/medeplechtige) van het Noord-Macedonische strafwetboek. Uit het vonnis blijkt namelijk dat u samen met de genaamde R. Z. (...) op 15 januari 2011 om 06.55 uur het slachtoffer P. (...) met voorbedachte rade van het leven hebt beroofd teneinde de som geld die hij bij zich had te ontfreemden. Deze roofmoord was vooraf gepland en wanneer u het slachtoffer op de dag van de feiten opmerkte aan zijn geldwisselkantoor, hebt u R. (...), die verdoken stond opgesteld, telefonisch verwittigd waarna deze vervolgens het slachtoffer neerschoot, het geld dat P. (...) bij zich droeg, meenam en jullie wegluchtten. P. (...) overleed ten gevolge zijn verwondingen.

Uit de elementen in het dossier blijkt voorts dat u weliswaar voorhoudt dat u zonder enig bewijs werd veroordeeld als deelnemer (CGVS V. (...), p. 7). U verklaarde dat u daar niet aanwezig was met de moordenaar (CGVS V. (...), p. 7), dat u geen banden had met de mededader noch met het misdrijf (CGVS V. (...), p. 8), alsook dat men tijdens de huiszoeking die men bij u thuis uitvoerde geld noch wapens vond waardoor u aldus geen enkel uitstaan had met het misdrijf (CGVS V. (...), p. 7). Voorts gaf u aan dat men u tijdens uw ondervragingen over de feiten ook vragen stelde over het UCK (= etnisch Albanese Nationaal bevrijdingsleger) in 2001, dit omdat uw familie altijd al gevisieerd werd aangezien twee van uw broers hadden deelgenomen aan de oorlogen in Kosovo en Macedonië in 1999 en 2001 (CGVS V. (...), p. 7), waardoor uw familie een doorn in het oog van Slavische mensen was en ze u aldus veroordeeld hebben om zich te wreken (CGVS V. (...), p. 8). U verwees hierbij voorts ook naar andere personen die ofwel onterecht veroordeeld of onterecht vrijgesproken werden omwille van hun etnische achtergrond (CGVS V. (...), p. 8, 11, 17). Er dient evenwel geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen noch aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk onterecht werd veroordeeld.

Zo blijkt vooreerst uit het door u voorgelegde vonnis dat u en R. Z. (...) voorafgaand aan de uitvoering van de feiten afspraken hadden gemaakt, met name dat u het slachtoffer onopvallend in de buurt opwachtte, dat u R. Z. (...) – die zich verdekt had opgesteld – telefonisch verwittigde dat het slachtoffer aan het geldwisselkantoor ging toekomen waarna deze hem aldaar neerschoot, het geld nam en jullie de plaats ontvluchtten. De rechtbank baseerde zich – zo blijkt eveneens uit het vonnis – op het bewijsmateriaal dat in beslag genomen werd tijdens de huiszoeking, op getuigenverklaringen en op schriftelijk bewijsmateriaal. Onder meer werden de telefoontoestellen waarmee u en R. Z. (...) op het moment van de feiten contact hadden, geïdentificeerd en werd er op basis van telefonische contactlijsten achterhaald dat u en R. Z. (...) al uitgebreid contact hadden genomen. Dat er aldus absoluut geen bewijs zou zijn geweest om u te veroordelen (CGVS V. (...), p. 7), kan bijgevolg niet overtuigen.

Bovendien, indien u werkelijk ten onrechte zou zijn veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf en dit – zo blijkt uit het vonnis – op basis van bewijzen waaronder telefoniegegevens, dan mag in alle redelijkheid aangenomen worden dat u minstens kan aangeven welke deze (onterechte) bewijzen waren. Hierover bevraagd kon u echter niet aangeven welke bewijsstukken er door de politiediensten werden voorgelegd in de zaak tegen u. Evenmin kon u aangeven waarop de rechtbank zich vervolgens baseerde om u te veroordelen (CGVS V. (...), p. 10, p. 20). U herhaalde slechts dat u geen enkel argument had gezien dat u ten laste kon gelegd worden (CGVS V. (...), p. 10). Voorts gaf u alsnog aan dat u slechts op basis van camerabewakingsbeelden bij de feiten werd betrokken (CGVS V. (...), p. 21). Nochtans erkende u evenwel dat er tijdens de huiszoeking bij u thuis twee gsm-toestellen in beslag werden genomen (CGVS V. (...), p. 21-22) en uit het vonnis blijkt dat uw aandeel bij de feiten onder meer werd vastgesteld op basis van telefoniegegevens. Hiermee geconfronteerd, ontkende u louter het bestaan van deze telefoniegegevens (CGVS V. (...), p. 22). Aangezien u voorts tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens beweerde dat u niet aanwezig was bij de feiten, werd u gevraagd naar uw alibi voor het moment van de feiten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk in de buurt was, op 100 meter van de plaats van de feiten, zij het dat u daar naar eigen zeggen had afgesproken met een ex-vriendin doch dat dit alibi niet bevestigd werd (CGVS V. (...), p. 21). Er dient evenwel aangestipt te worden dat mocht u een alibi gehad hebben, er moeilijk in te zien valt dat dit zonder enige duiding in het vonnis genegeerd kon worden door de rechtbank. Bovendien wist uw echtgenote evenmin te vertellen wat uw alibi was, meer bepaald waar u was op het moment van de feiten (Notities van het persoonlijk onderhoud van A. F. (...) d.d. 15 april 2024 (hierna CGVS F. (...)), p. 14). Het is evenwel weinig ernstig enerzijds te beweren dat u een (onbevestigd) alibi zou hebben gehad voor het tijdstip en de plaats van de feiten, doch anderzijds dat uw echtgenote hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Dat u niet weet te overtuigen onterecht te zijn veroordeeld, blijkt tevens uit uw verklaringen aangaande uw advocaten en de stappen die zij, en u, zouden hebben gezet. Zo dient, niettegenstaande u naar eigen zeggen in beroep ging tegen uw veroordeling (CGVS V. (...), p. 8), te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkel (begin van) bewijs kon voorleggen. Naar eigen zeggen omdat u deze stukken merkwaardig genoeg zelf zou hebben verscheurd (CGVS V. (...), p. 8-9). Hoewel u voorts ook aangaf dat uw advocaat wel over deze stukken beschikte en u uw best zou doen deze te bekomen (CGVS V. (...), p. 9, 25), heeft het CGVS tot op heden deze stukken nog niet ontvangen noch heeft u een plausibele verklaring meegedeeld aan het CGVS voor het nog steeds ontbreken ervan. Voorts kon u inzake uw beroep enkel meedelen dat u er uw onschuld had aangegeven (CGVS V. (...), p. 9), terwijl verwacht zou kunnen worden dat u hierover gedetailleerd kan duiden welke concrete elementen u en uw raadsman in beroep hadden opgeworpen inzake de initiële, onterrechte veroordeling. Verder beweerde u dat u uw zaak nog aanhangig wilde maken bij het Hof van Straatsburg (CGVS V. (...), p. 22), doch legde u ook hierover geen (enkel begin van) bewijs neer (CGVS V. (...), p. 22) noch wist u concreet te duiden waarom u niet in de mogelijkheid was om u tot deze internationale rechtbank te wenden. U sprak slechts van een ontbrekende handtekening van een Noord-Macedonische rechtbank, maar van welke rechtbank deze handtekening moest komen, wist u dan weer niet (CGVS V. (...), p. 22). Ook haalde u zelf tijdens uw onderhoud aan dat men u dwong een blanco blad document te tekenen (CGVS V. (...), p. 19-20), doch waarvoor of op welke manier dat blanco getekende document uiteindelijk in het dossier lastens u werd gebruikt, kon u dan weer niet duiden (CGVS V. (...), p. 23). U beweerde daarbij dat u geen toegang had tot het strafdossier en zelfs of uw advocaat toegang had, liet u in het midden en stelt u dat hij misschien later wel toegang had (CGVS V. (...), p. 23). Hoe dan ook hebt u met hem niet meer

gesproken over het ondertekende blanco document (CGVS V. (...), p. 23). In alle redelijkheid mag verwacht worden dat u en uw raadsman alle mogelijkheden zouden hebben aangewend teneinde deze onterechte veroordeling aan te kaarten. Voorts mag verwacht worden dat u daarbij gedetailleerd kan aangeven welke stappen u en uw raadsman hebben ondernomen alsook waar u concreet op de limieten van uw rechten van verdediging bent gestoten. De vaststelling dat uw verklaringen ter zake dermate vaag zijn en u nagelaten hebt de gevraagde stukken over te maken – zodat het louter beweringen betreft – ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw stelling dat u onterecht veroordeeld werd.

Tot slot dient te worden opgeworpen dat u uw onterechte veroordeling nergens buiten het gerechtelijke apparaat hebt aangekaart (CGVS V. (...), p. 22) naar eigen zeggen omdat u zelf niet wist waartoe u zich kon wenden en omdat uw advocaten niet goed waren en een andere advocaat onder de arm nemen te duur was (CGVS V. (...), p. 22). Uit beschikbare informatie op het CGVS d.d. 27 januari 2015 blijkt echter dat er ten tijde van uw veroordeling (d.d. 2013) in Noord-Macedonië reeds mogelijkheden bestonden om in geval van onrechtmatig optreden vanwege de autoriteiten de nodige stappen te ondernemen bij onder meer de ombudsman, internationale organisaties zoals de 'organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa' (OVSE) en tal van niet-gouvernementele organisaties (NGO) die bijstand verleenden aan personen die klacht wilden indienen tegen machtsmisbruik door de politie of andere overheidsinstanties. Onder meer het project 'Human Rights support Project' (HRSP) waar meerdere NGO's deel van uitmaakten en dat in verschillende regio's actief was, had als doel gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van machtsmisbruik door de politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Het boudweg beweren dat u niet wist tot wie u zich kon wenden en dat een advocaat te duur was, kunnen dan ook niet overtuigen. Mocht u werkelijk ten onrechte tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld zijn, mag verwacht worden dat u alle mogelijkheden buiten het justitieel apparaat had aangewend teneinde deze veroordeling aan te kaarten en dat u deze stappen tevens concreet kan duiden.

Op basis van het geheel van voorgaande argumenten, dient geconcludeerd te worden dat u geenszins weet te overtuigen dat u (omwille van uw Albanese etniciteit) onterecht zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig jaar vanwege uw betrokkenheid bij de roofmoord op B. P. (...) d.d. januari 2011. U bracht immers geen enkel concreet, objectief element aan noch wist u overtuigende verklaringen af te leggen die deze bewering konden staven en die de veroordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

De feiten waarvoor u werd veroordeeld zoals deze blijken uit het door u neergelegde vonnis van eerste aanleg van Kumanovo, kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie. Het intentioneel en op ernstige wijze schaden van de fysieke integriteit van een slachtoffer, met een vuurwapen, met de dood tot gevolg, dit alles met het oogmerk om in het bezit te komen van een hoeveelheid geld, kan niet anders dan als ernstig in de zin van artikel 1F(b) beschouwd worden.

Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de strafmaat die u werd opgelegd: uit het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg blijkt dat u in Noord-Macedonië immers veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twintig jaar. Dergelijke feiten waarvoor u tot deze straf veroordeeld werd, worden bovendien ook in België zwaar bestraft. Overeenkomstig artikel 394 van het Belgisch strafwetboek wordt moord, i.e. doodslag gepleegd met voorbedachten rade, bestraft met levenslange opsluiting. Eenzelfde straf staat op roofmoord, i.e. doodslag gepleegd om een diefstal te vergemakkelijken dan wel om de straffeloosheid ervan te verzekeren (artikel 475 SWB).

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit het vonnis noch uit uw verklaringen blijken enige politieke motieven verbonden aan het gepleegde misdrijf. U doodde het slachtoffer met als doel een som geld in diens bezit, te onvreemden. Bijgevolg is het misdrijf niet-politiek van aard.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten. De bewuste feiten vonden immers plaats op 15 januari 2011 te Kumanovo in Noord-Macedonië.

Uit de elementen in het dossier blijkt voorts dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. Immers werd u veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë tot een gevangenisstraf van twintig jaar vanwege uw aandeel bij dit misdrijf. In het vonnis wordt benadrukt dat u en de mededader afspraken maakten over hoe de misdaad uit te voeren waarbij jullie de taken verdeelden. Bovendien werd hierboven reeds beargumenteerd dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen, noch aannemelijk te maken dat u onterecht en onschuldig werd veroordeeld en dat u aldus geen individuele verantwoordelijkheid draagt inzake het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. U beperkte zich tot de verklaring dat u geen verzoek zou hebben ingediend indien u hier geen reden toe had (CGVS V. (...), p. 24). Dit door u aangehaalde element toont evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde met betrekking tot uw vrees bij terugkeer dat uw leven zal bedreigd worden (CGVS V. (...), p. 13). Er kunnen evenwel de nodige vraagtekens geplaatst worden bij deze dreiging op uw leven. Zo blijkt u niet te weten wie u naar het leven zou staan, maar dat dit omwille van uw veroordeling is (CGVS V. (...), p. 13). U hebt evenwel geen concrete bedreigingen gekend (CGVS V. (...), p. 16) en verwijst slechts naar een eenmalig incident waarbij u door uw neef gebeld werd met de melding dat onbekenden in de buurt van uw ouderlijke woning zouden gereden hebben (CGVS V. (...), p. 18), doch wie dit was wist u niet. U koppelde uw gevoel aan andere zaken die hebben plaatsgevonden in Noord-Macedonië, zoals de dood van Q. (...), waardoor u zich automatisch ook bedreigd voelde (CGVS V. (...), p. 17), doch deze voorbeelden houden geen concreet verband met uw eigen situatie of veroordeling (CGVS V. (...), p. 19). Daarnaast verwees u naar uw familiale achtergrond waarbij uw familieleden in het verleden actief waren in het Albanees verzet tegen Slavische regimes, doch in deze blijkt dat uw broer nog steeds woonachtig is in Noord-Macedonië en gevraagd naar eventuele problemen die hij er zou kennen, verwees u enkel naar het gegeven dat hij te pas en te onpas door de politiediensten wordt lastiggevallen (CGVS V. (...), p. 17). Tot slot haalt u vaagweg aan dat familieleden van het slachtoffer P. (...) uit zijn op wraak, doch ook dit is niet meer dan een vermoeden (CGVS V. (...), p. 17). Aldus dient geconcludeerd dat u de beweerde bedreiging geenszins weet te concretiseren.

Met betrekking tot de bedreigingen kan hieraan worden toegevoegd dat uw echtgenote zelfs niet wist welke neef u belde (CGVS F. (...), p. 7), noch wanneer die bedreiging precies plaatsvond. Ze stelde vaagweg zo'n twee maanden voor uw vertrek van in mei 2022 (CGVS F. (...), p. 8). Gevraagd wanneer de bedreigingen ten aanzien van u begonnen, gaf ze wederom vaagweg aan dat ze er altijd al waren, doch dat ze deze zelf maar recent voor uw vertrek begon te voelen (CGVS F. (...), p. 10). Door wie u werd bedreigd en waarom wist ze evenmin (CGVS F. (...), p. 8, p. 9) en klaarblijkelijk hebt u er nooit met haar over gesproken (CGVS F. (...), p. 8). Of er na het uw vertrek nog iets was gebeurd, wist ze ook niet (CGVS F. (...), p. 10). De vaststelling dat uw echtgenote niet de minste concrete informatie kan geven over de bedreigingen die u kende, is bijkomend een aanwijzing dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de beweerde bedreigingen. Ook zij heeft Noord-Macedonië immers verlaten omwille van deze dreiging (CGVS F. (...), p. 6-7, p. 12), waardoor in alle redelijkheid verwacht kan worden dat u haar terdege hebt ingelicht over deze bedreigingen die u kende en dat zij hierover dan ook concrete verklaringen kon afleggen, quod non in casu.

De geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen worden nog verder ondergraven doordat uw gedrag allerminst in overeenstemming te brengen is met uw beweerde vrees bij terugkeer. Immers waar u aangaf dat u tevens een grote vrees hebt dat uw zoon en echtgenote iets kan overkomen bij terugkeer vanwege deze dreiging tegen u (CGVS V. (...), p. 13), blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote frappant genoeg dat u in mei 2022 Noord-Macedonië hebt verlaten zonder haar in te lichten dat u ging vertrekken, noch dat u haar vertelde waarheen u zou gaan of wat u van plan was te doen. Pas vijf maanden later, in september 2022 hebt u haar vanuit Tsjechië gecontacteerd en is zij u nagereisd (CGVS F. (...), p. 8, p. 10, p. 11). Het valt hoegenaamd niet in te zien dat u Noord-Macedonië ontvluchtte omdat er een dreiging tegen uw leven was waarbij deze dreiging afstraalde op uw echtgenote, doch dat u zonder haar in te lichten vertrok en u haar aldus gedurende vijf maanden in het ongewisse en mogelijks in gevaar achterliet.

Uit het geheel van voorgaande bevindingen weet u geenszins te overtuigen dat u werkelijke bedreigd werd of dat men u naar het leven zou staan.

Wat er ook van zij, dient bovendien vastgesteld te worden dat u niet aangetoond heeft dat u bij een eventuele herhaling van de problemen in het geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Immers hebt u geen aangifte gedaan van het eenmalige moment dat u zich concreet bedreigd voelde toen u onderweg was

naar uw ouderlijk huis en u niet durfde verder rijden (CGVS V. (...), p. 18). U deed dit niet omdat de politie u toch niet zou helpen aangezien ze u geen 24u op 24u kunnen bewaken alsook omdat ze u niet zouden willen helpen vanwege de feiten waarvoor u was veroordeeld (CGVS V. (...), p. 18), doch deze verantwoording overtuigt niet. Wanneer u de politiediensten niet inlicht over dergelijk incident, kunnen zij vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien hebt u zelf geen dergelijke concrete problemen met de politiediensten ondervonden (CGVS V. (...), p. 19) waardoor evenmin in te zien valt dat u zich niet tot hen hebt gewend wanneer u zich concreet bedreigd voelde.

Waar u nog aangaf dat u geen vertrouwen hebt in de politiediensten omdat ze geen bescherming bieden aan de Albanezen (CGVS V. (...), p. 19), kan verwezen te worden naar de beschikbare informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging en de procedures voor de benoeming, promotie, discipline en ontslag van rechters verbeterd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten en vrijheden ook wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder voornoemde Raad van Justitie en de instelling van de Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS), bij de Ombudsman en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme op de politie (External Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van het parlement. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk instrument om gelijke toegang tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren. In bewustmakingscampagnes over dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van ngo's actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook high-level corruptiezaken. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Verder toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aan dat de Noord-Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden,

waaronder de etnische Albanezen die ongeveer een kwart van de totale bevolking van Noord-Macedonië uitmaken, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Illustratief in dit verband is dat in maart 2018 een nieuwe wet inzake het gebruik van de Albanese taal werd aangenomen (The Law on the Use of Languages) waarmee het gebruik van het Albanees als officiële taal werd uitgebreid naar het hele Noord-Macedonische grondgebied. Overigens kan hier ook nog gewezen worden op het feit dat Albanese politieke partijen de laatste jaren steeds deel uitmaakten van de regerende coalitie en dat bepaalde soorten wetgeving steeds moeten worden aangenomen met een meerderheid van vertegenwoordigers van de grootste twee etnische groepen (Albanezen en Macedoniërs) in het parlement.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de preventie van en de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. "De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u in dit verband hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Het identiteitsdocument dat u in Tsjechië kreeg naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming, vormt een aanwijzing dat u aldaar om internationale bescherming hebt verzocht. Dat uw verzoek om internationale bescherming op 8 juni 2022 in Tsjechië werd geregistreerd (zie ook Eurodac Search Result) wordt niet betwist.

De documenten aangaande uw huwelijk en deze waarin u wordt meegedeeld welke gegevens men van u verwacht teneinde uw in België geboren zoon te erkennen, wijzigen evenmin voorgaande beoordeling. De voorgelegde documenten tonen de familiale band tussen u en uw echtgenote aan waarbij u een aanvraag hebt ingediend om A. (...) te erkennen als uw zoon. Dit gegeven heeft verder geen invloed met de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 30, § 2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 159 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2, 55/3 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen "1 tot 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de kennelijke schattingsfout en overmacht".

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een

loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Evenmin ziet de Raad in hoe *in casu* sprake zou zijn van een schending van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, nu dit artikel betrekking heeft op de opheffing van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, C van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en de bestreden beslissing geen opheffing van de vluchtelingenstatus behelst doch wel een uitsluiting van de vluchtelingenstatus (en de subsidiaire beschermingsstatus). Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij evenmin enige toelichting geeft bij de door haar aangevoerde schending van “*overmacht*”. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij lijkt te stellen dat verwerende partij onterecht toepassing maakt van de versnelde procedure, aangezien “*het KB van 15 december 2019, dat de lijst van de veilige landen bepaalt*” overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing dient te worden gelaten waar het Noord-Macedonië aanduidt als veilig land van herkomst nu Noord-Macedonië niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting betreft van artikel 30, § 2 van voormelde richtlijn 2005/85/EG, bemerkt de Raad evenwel vooreerst dat nergens in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het koninklijk besluit van 15 december 2019, doch wel naar het koninklijk besluit van 12 mei 2024 dat Noord-Macedonië (opnieuw) vaststelt als veilig land van herkomst. Verder kan evenmin worden aangenomen dat het koninklijk besluit van 12 mei 2024 buiten toepassing gelaten dient te worden voor zover Noord-Macedonië op de lijst van veilige landen van herkomst werd geplaatst. Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet kunnen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. De Raad dient bijgevolg een koninklijk besluit dat in strijd is met een uitdrukkelijke wetsbepaling buiten beschouwing te laten en kan, indien blijkt dat een administratieve beslissing weliswaar steun vindt in een reglementaire bepaling, doch strijdig is met een wetsbepaling, overgaan tot de nietigverklaring van deze administratieve beslissing. Verzoekende partij toont evenwel op geen enkele wijze aan dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 57/6/1, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet of met enige andere wettelijke bepaling. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, dient immers te worden benadrukt dat het loutere feit dat een verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in geen geval automatisch tot gevolg zal hebben dat diens verzoek om internationale bescherming niet ten gronde onderzocht zal worden. Immers staat het koninklijk besluit van 12 mei 2024 er niet aan in de weg dat de verzoeker om internationale bescherming aantoont dat er redenen zijn om aan te nemen dat zijn land van herkomst in zijn geval niet als veilig kan worden beschouwd, en dus om aan te tonen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft omwille van de elementen uit zijn individuele dossier. Ook uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij niet in overweging zou zijn genomen louter omdat zij afkomstig is uit een veilig land, zoals verzoekende partij nochtans lijkt voor te houden in haar verzoekschrift. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij zou menen dat het koninklijk besluit van 12 mei 2024 buiten toepassing dient te worden gelaten voor zover Noord-Macedonië op de lijst van veilige landen van herkomst werd geplaatst. De grondslag van de versnelde behandeling van haar verzoek om internationale bescherming die werd toegepast in overeenstemming met artikel 57/6/1, § 1, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* het koninklijk besluit van 12 mei 2024 blijft dan ook overeind.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden

worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.6. De Raad wijst er voorts op dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij en het door haar neergelegde afschrift van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovo blijkt dat verzoekende partij op 29 januari 2013 in eerste aanleg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig jaar overeenkomstig artikel 123, lid 2, punt 4 (moord) en artikel 22 (mededader/medeplichtige) van het Noord-Macedonische strafwetboek. Uit het vonnis blijkt dat zij samen met de genaamde R. Z. op 15 januari 2011 om 06.55 uur het slachtoffer P. met voorbedachten rade van het leven heeft beroofd teneinde de som geld die hij bij zich had te ontvreemden. Deze roofmoord was vooraf gepland en wanneer verzoekende partij het slachtoffer op de dag van de feiten opmerkte aan zijn geldwisselkantoor, heeft zij R. die verdoken stond opgesteld, telefonisch verwittigd waarna deze vervolgens het slachtoffer neerschoot, het geld dat P. bij zich droeg, meenam en zij wegluchtten. Het slachtoffer P. overleed ten gevolge van zijn verwondingen (zie notities CGVS, p. 7; administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 2).

Verzoekende partij beweert onterecht te zijn veroordeeld (notities CGVS, p. 7), doch de Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing dienaangaande terdege wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk onterecht werd veroordeeld. Meer bepaald wordt dienstig op het volgende gewezen: *“Uit de elementen in het dossier blijkt voorts dat u weliswaar voorhoudt dat u zonder enig bewijs werd veroordeeld als deelnemer (CGVS V. (...), p. 7). U verklaarde dat u daar niet aanwezig was met de moordenaar (CGVS V. (...), p. 7), dat u geen banden had met de mededader noch met het misdrijf (CGVS V. (...), p. 8), alsook dat men tijdens de huiszoeking die men bij u thuis uitvoerde geld noch wapens vond waardoor u aldus geen enkel uitstaan had met het misdrijf (CGVS V. (...), p. 7). Voorts gaf u aan dat men u tijdens uw ondervragingen over de feiten ook vragen stelde over het UCK (= etnisch Albanese Nationaal bevrijdingsleger) in 2001, dit omdat uw familie altijd al gevisieerd werd aangezien twee van uw broers hadden deelgenomen aan de oorlogen in Kosovo en Macedonië in 1999 en 2001 (CGVS V. (...), p. 7), waardoor uw familie een doorn in het oog van Slavische mensen was en ze u aldus veroordeeld hebben om zich te wreken (CGVS V. (...), p. 8). U verwees hierbij voorts ook naar andere personen die ofwel onterecht veroordeeld of onterecht vrijgesproken werden omwille van hun etnische achtergrond (CGVS V. (...), p. 8, 11, 17). Er dient evenwel geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen noch aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk onterecht werd veroordeeld.*

Zo blijkt vooreerst uit het door u voorgelegde vonnis dat u en R. Z. (...) voorafgaand aan de uitvoering van de feiten afspraken hadden gemaakt, met name dat u het slachtoffer onopvallend in de buurt opwachtte, dat u R. Z. (...) – die zich verdekt had opgesteld – telefonisch verwittigde dat het slachtoffer aan het geldwisselkantoor ging toekomen waarna deze hem aldaar neerschoot, het geld nam en jullie de plaats ontvluchtten. De rechtbank baseerde zich – zo blijkt eveneens uit het vonnis – op het bewijsmateriaal dat in beslag genomen werd tijdens de huiszoeking, op getuigenverklaringen en op schriftelijk bewijsmateriaal. Onder meer werden de telefoontoestellen waarmee u en R. Z. (...) op het moment van de feiten contact hadden, geïdentificeerd en werd er op basis van telefonische contactlijsten achterhaald dat u en R. Z. (...) al uitgebreid contact hadden genomen. Dat er aldus absoluut geen bewijs zou zijn geweest om u te veroordelen (CGVS V. (...), p. 7), kan bijgevolg niet overtuigen.

Bovendien, indien u werkelijk ten onrechte zou zijn veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf en dit – zo blijkt uit het vonnis – op basis van bewijzen waaronder telefoniegegevens, dan mag in alle redelijkheid aangenomen worden dat u minstens kan aangeven welke deze (onterechte) bewijzen waren. Hierover bevraagd kon u echter niet aangeven welke bewijsstukken er door de politiediensten werden voorgelegd in de zaak tegen u. Evenmin kon u aangeven waarop de rechtbank zich vervolgens baseerde om u te veroordelen (CGVS V. (...), p. 10, p. 20). U herhaalde slechts dat u geen enkel argument had gezien dat u ten laste kon gelegd worden (CGVS V. (...), p. 10). Voorts gaf u alsnog aan dat u slechts op basis van camerabewakingsbeelden bij de feiten werd betrokken (CGVS V. (...), p. 21). Nochtans erkende u evenwel dat er tijdens de huiszoeking bij u thuis twee gsm-toestellen in beslag werden genomen (CGVS V. (...), p. 21-22) en uit het vonnis blijkt dat uw aandeel bij de feiten onder meer werd vastgesteld op basis van telefoniegegevens. Hiermee geconfronteerd, ontkende u louter het bestaan van deze telefoniegegevens (CGVS V. (...), p. 22). Aangezien u voorts tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens beweerde dat u niet aanwezig was bij de feiten, werd u gevraagd naar uw alibi voor het moment van de feiten. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk in de buurt was, op 100 meter van de plaats van de feiten, zij het dat u daar naar eigen zeggen had afgesproken met een ex-vriendin doch dat dit alibi niet bevestigd werd (CGVS V. (...), p. 21). Er dient evenwel aangestipt te worden dat mocht u een alibi gehad hebben, er moeilijk

in te zien valt dat dit zonder enige duiding in het vonnis genegeerd kon worden door de rechtbank. Bovendien wist uw echtgenote evenmin te vertellen wat uw alibi was, meer bepaald waar u was op het moment van de feiten (Notities van het persoonlijk onderhoud van A. F. (...) d.d. 15 april 2024 (hierna CGVS F. (...)), p. 14). Het is evenwel weinig ernstig enerzijds te beweren dat u een (onbevestigd) alibi zou hebben gehad voor het tijdstip en de plaats van de feiten, doch anderzijds dat uw echtgenote hiervan niet op de hoogte zou zijn.

Dat u niet weet te overtuigen onterecht te zijn veroordeeld, blijkt tevens uit uw verklaringen aangaande uw advocaten en de stappen die zij, en u, zouden hebben gezet. Zo dient, niettegenstaande u naar eigen zeggen in beroep ging tegen uw veroordeling (CGVS V. (...), p. 8), te worden vastgesteld dat u hiervan geen enkel (begin van) bewijs kon voorleggen. Naar eigen zeggen omdat u deze stukken merkwaardig genoeg zelf zou hebben verscheurd (CGVS V. (...), p. 8-9). Hoewel u voorts ook aangaf dat uw advocaat wel over deze stukken beschikte en u uw best zou doen deze te bekomen (CGVS V. (...), p. 9, 25), heeft het CGVS tot op heden deze stukken nog niet ontvangen noch heeft u een plausibele verklaring meegedeeld aan het CGVS voor het nog steeds ontbreken ervan. Voorts kon u inzake uw beroep enkel meedelen dat u er uw onschuld had aangegeven (CGVS V. (...), p. 9), terwijl verwacht zou kunnen worden dat u hierover gedetailleerd kan duiden welke concrete elementen u en uw raadsman in beroep hadden opgeworpen inzake de initiële, onterechte veroordeling. Verder beweerde u dat u uw zaak nog aanhangig wilde maken bij het Hof van Straatsburg (CGVS V. (...), p. 22), doch legde u ook hierover geen (enkel begin van) bewijs neer (CGVS V. (...), p. 22) noch wist u concreet te duiden waarom u niet in de mogelijkheid was om u tot deze internationale rechtbank te wenden. U sprak slechts van een ontbrekende handtekening van een Noord-Macedonische rechtbank, maar van welke rechtbank deze handtekening moest komen, wist u dan weer niet (CGVS V. (...), p. 22). Ook haalde u zelf tijdens uw onderhoud aan dat men u dwong een blanco blad document te tekenen (CGVS V. (...), p. 19-20), doch waarvoor of op welke manier dat blanco getekende document uiteindelijk in het dossier lastens u werd gebruikt, kon u dan weer niet duiden (CGVS V. (...), p. 23). U beweerde daarbij dat u geen toegang had tot het strafdossier en zelfs of uw advocaat toegang had, liet u in het midden en stelt u dat hij misschien later wel toegang had (CGVS V. (...), p. 23). Hoe dan ook hebt u met hem niet meer gesproken over het ondertekende blanco document (CGVS V. (...), p. 23). In alle redelijkheid mag verwacht worden dat u en uw raadsman alle mogelijkheden zouden hebben aangewend teneinde deze onterechte veroordeling aan te kaarten. Voorts mag verwacht worden dat u daarbij gedetailleerd kan aangeven welke stappen u en uw raadsman hebben ondernomen alsook waar u concreet op de limieten van uw rechten van verdediging bent gestoten. De vaststelling dat uw verklaringen ter zake dermate vaag zijn en u nagelaten hebt de gevraagde stukken over te maken – zodat het louter beweringen betreft – ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw stelling dat u onterecht veroordeeld werd.

Tot slot dient te worden opgeworpen dat u uw onterechte veroordeling nergens buiten het gerechtelijke apparaat hebt aangekaart (CGVS V. (...), p. 22) naar eigen zeggen omdat u zelf niet wist waartoe u zich kon wenden en omdat uw advocaten niet goed waren en een andere advocaat onder de arm nemen te duur was (CGVS V. (...), p. 22). Uit beschikbare informatie op het CGVS d.d. 27 januari 2015 blijkt echter dat er ten tijde van uw veroordeling (d.d. 2013) in Noord-Macedonië reeds mogelijkheden bestonden om in geval van onrechtmatig optreden vanwege de autoriteiten de nodige stappen te ondernemen bij onder meer de ombudsman, internationale organisaties zoals de 'organisatie voor veiligheid en samenwerking in Europa' (OVSE) en tal van niet-gouvernementele organisaties (NGO) die bijstand verleenden aan personen die klacht wilden indienen tegen machtsmisbruik door de politie of andere overheidsinstanties. Onder meer het project 'Human Rights support Project' (HRSP) waar meerdere NGO's deel van uitmaakten en dat in verschillende regio's actief was, had als doel gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van machtsmisbruik door de politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Het boudweg beweren dat u niet wist tot wie u zich kon wenden en dat een advocaat te duur was, kunnen dan ook niet overtuigen. Mocht u werkelijk ten onrechte tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld zijn, mag verwacht worden dat u alle mogelijkheden buiten het justitieel apparaat had aangewend teneinde deze veroordeling aan te kaarten en dat u deze stappen tevens concreet kan duiden.

Op basis van het geheel van voorgaande argumenten, dient geconcludeerd te worden dat u geenszins weet te overtuigen dat u (omwille van uw Albanese etniciteit) onterecht zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig jaar vanwege uw betrokkenheid bij de roofmoord op B. P. (...) d.d. januari 2011. U bracht immers geen enkel concreet, objectief element aan noch wist u overtuigende verklaringen af te leggen die deze bewering konden staven en die de veroordeling in een ander daglicht kunnen stellen."

De Raad treedt de commissaris-generaal tevens bij in zijn conclusie dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd in 2013 beschouwd dienen te worden als een ernstig niet-politiek misdrijf. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers terecht het volgende gemotiveerd: "Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

De feiten waarvoor u werd veroordeeld zoals deze blijken uit het door u neergelegde vonnis van eerste aanleg van Kumanovo, kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden in de zin van

artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie. Het intentioneel en op ernstige wijze schaden van de fysieke integriteit van een slachtoffer, met een vuurwapen, met de dood tot gevolg, dit alles met het oogmerk om in het bezit te komen van een hoeveelheid geld, kan niet anders dan als ernstig in de zin van artikel 1F(b) beschouwd worden.

Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de strafmaat die u werd opgelegd: uit het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg blijkt dat u in Noord-Macedonië immers veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twintig jaar. Dergelijke feiten waarvoor u tot deze straf veroordeeld werd, worden bovendien ook in België zwaar bestraft. Overeenkomstig artikel 394 van het Belgisch strafwetboek wordt moord, i.e. doodslag gepleegd met voorbedachten rade, bestraft met levenslange opsluiting. Eenzelfde straf staat op roofmoord, i.e. doodslag gepleegd om een diefstal te vergemakkelijken dan wel om de straffeloosheid ervan te verzekeren (artikel 475 SWB).

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit het vonnis noch uit uw verklaringen blijken enige politieke motieven verbonden aan het gepleegde misdrijf. U doodde het slachtoffer met als doel een som geld in diens bezit, te ontvreemden. Bijgevolg is het misdrijf niet-politiek van aard.”

Verder is tevens voldaan aan de vereiste dat deze feiten buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoekende partij tot dit land als vluchteling werd toegelaten, aangezien de bewuste feiten plaatsvonden op 15 januari 2011 te Kumanovo in Noord-Macedonië.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekende partij ontegensprekelijk individuele verantwoordelijkheid treft voor deze gepleegde feiten en dat geen afdoende verschoningsgronden worden aangehaald die verzoekende partij zouden vrijstellen van haar individuele verantwoordelijkheid. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze dienaangaande het volgende motiveert: *“Uit de elementen in het dossier blijkt voorts dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. Immers werd u veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovë tot een gevangenisstraf van twintig jaar vanwege uw aandeel bij dit misdrijf. In het vonnis wordt benadrukt dat u en de mededader afspraken maakten over hoe de misdaad uit te voeren waarbij jullie de taken verdeelden. Bovendien werd hierboven reeds beargumenteerd dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen, noch aannemelijk te maken dat u onterecht en onschuldig werd veroordeeld en dat u aldus geen individuele verantwoordelijkheid draagt inzake het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld.*

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. U beperkte zich tot de verklaring dat u geen verzoek zou hebben ingediend indien u hier geen reden toe had (CGVS V. (...), p. 24). Dit door u aangehaalde element toont evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.”

Verder volgt de Raad verwerende partij eveneens waar deze vaststelt dat de overige bijgebrachte documenten geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Meer bepaald worden hieromtrent volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“De overige documenten die u in dit verband hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Het identiteitsdocument dat u in Tsjechië kreeg naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming, vormt een aanwijzing dat u aldaar om internationale bescherming hebt verzocht. Dat uw verzoek om internationale bescherming op 8 juni 2022 in Tsjechië werd geregistreerd (zie ook Eurodac Search Result) wordt niet betwist.*

De documenten aangaande uw huwelijk en deze waarin u wordt meegedeeld welke gegevens men van u verwacht teneinde uw in België geboren zoon te erkennen, wijzigen evenmin voorgaande beoordeling. De voorgelegde documenten tonen de familiale band tussen u en uw echtgenote aan waarbij u een aanvraag hebt ingediend om A. (...) te erkennen als uw zoon. Dit gegeven heeft verder geen invloed met de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om bovenstaande bevindingen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten, waar het evenwel aan haar toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het verweer van verzoekende partij niet ernstig te noemen is en geen afbreuk doet aan het in de bestreden beslissing gestelde. Bijgevolg worden de hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.7. Wat betreft nog het verweer in het verzoekschrift dat *“tegenpartij ook aan mijn verzoeker verwijt naar Noord-Macedonië teruggekeerd te zijn”*, stelt de Raad vast dat nergens in de motivering van verwerende partij gerept wordt over een terugkeer naar Noord-Macedonië. Deze bemerking mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.8. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoekende partij overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.9. Tevens dient verzoekende partij, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.10. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er in hoofde van verwerende partij geen verplichting bestaat om uitspraak te doen over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partij. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

2.2.11. Verder duidt de Raad er nog op dat krachtens artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te verstrekken. Dient er evenwel op te worden gewezen dat de beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van dit advies. Desbetreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus, verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020). De argumentatie in het verzoekschrift gericht tegen voormeld advies is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard of dat verwerende partij met machtsoverschrijding zou hebben gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT